

Arrest

nr. 229 407 van 28 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 27 januari 2008, verklaart er zich op 28 januari 2008 een eerste maal vluchteling.

Bij 's Raads arrest nr. 16051 van 18 september 2008 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.2. Op 10 oktober 2008 verklaart verzoeker zich een tweede maal vluchteling.

Op 21 oktober 2008 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, waartegen verzoeker geen beroep aantekende bij de Raad.

1.3. Op 27 januari 2009 verklaart verzoeker zich een derde maal vluchteling.

Op 26 februari 2009 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, waartegen verzoeker geen beroep aantekende bij de Raad.

1.4. Op 2 maart 2009 verklaart verzoeker zich een vierde maal vluchteling.

Op 6 maart 2009 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, waartegen verzoeker geen beroep aantekende bij de Raad.

1.5. Op 9 maart 2009 verklaart verzoeker zich een vijfde maal vluchteling.

Op 23 maart 2009 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, waartegen verzoeker geen beroep aantekende bij de Raad.

1.6. Op 30 maart 2009 verklaart verzoeker zich een zesde maal vluchteling.

Op 16 april 2009 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, waartegen verzoeker geen beroep aantekende bij de Raad.

1.7. Op 22 april 2009 verklaart verzoeker zich een zevende maal vluchteling.

Op 5 mei 2009 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, waartegen verzoeker geen beroep aantekende bij de Raad.

1.8. Op 11 mei 2009 verklaart verzoeker zich een achtste maal vluchteling.

Op 18 mei 2009 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, waartegen verzoeker geen beroep aantekende bij de Raad.

1.9. Op 25 mei 2009 verklaart verzoeker zich een negende maal vluchteling.

Op 28 mei 2009 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, waartegen verzoeker geen beroep aantekende bij de Raad.

1.10. Op 3 juni 2009 verklaart verzoeker zich een tiende maal vluchteling.

Op 17 juni 2009 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, waartegen verzoeker geen beroep aantekende bij de Raad.

1.11. Op 23 juni 2009 verklaart verzoeker zich een elfde maal vluchteling.

Op 2 juli 2009 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, waartegen verzoeker geen beroep aantekende bij de Raad.

1.12. Op 8 juli 2009 verklaart verzoeker zich een twaalfde maal vluchteling.

Op 19 oktober 2009 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, waartegen verzoeker geen beroep aantekende bij de Raad.

1.13. Op 20 februari 2014 verklaart verzoeker zich een dertiende maal vluchteling.

Op 24 maart 2014 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen, waartegen verzoeker geen beroep aantekende bij de Raad.

1.14. Op 5 mei 2014 verklaart verzoeker zich een veertiende maal vluchteling.

Op 28 mei 2014 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen, waartegen verzoeker geen beroep aantekende bij de Raad.

1.15. Op 1 juli 2014 verklaart verzoeker zich een vijftiende maal vluchteling.

Bij 's Raads arrest nr. 152 643 van 16 september 2015 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.16. Op 20 januari 2016 verklaart verzoeker zich een zestiende maal vluchteling.

Op 17 maart 2016 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Bij 's Raads arrest nr. 173 642 van 29 augustus 2016 werd het beroep tegen deze beslissing verworpen.

1.17. Op 28 oktober 2016 verklaart verzoeker zich een zeventiende maal vluchteling.

Op 20 december 2016 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Bij 's Raads arrest nr. 185 140 van 5 april 2017 werd het beroep tegen deze beslissing verworpen.

1.18. Op 20 april 2017 verklaart verzoeker zich een achttiende maal vluchteling.

Op 16 mei 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Bij 's Raads arrest nr. 196 585 van 14 december 2017 werd het beroep tegen deze beslissing verworpen.

1.19. Op 22 januari 2018 verklaart verzoeker zich een negentiende maal vluchteling.

Op 8 maart 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen, waartegen verzoeker geen beroep aantekende bij de Raad.

1.20. Op 17 april 2018 verklaart verzoeker zich een twintigste maal vluchteling.

Op 31 mei 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. Bij 's Raads arrest nr. 215 247 van 16 januari 2019 werd het beroep tegen deze beslissing verworpen.

1.21. Op 14 februari 2019 verklaart verzoeker zich een eenentwintigste maal vluchteling.

Op 24 mei 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen die per aangetekend schrijven op 27 mei 2019 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaanse man te zijn van Tadzjiek-origine, geboren op 17 november 1973 in Ishqabad (district Jabal Saraj, provincie Parwan). U verliet Afghanistan medio 2007 en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. Uw vrouw en twee zonen bleven achter in uw geboortedorp Ishqabad.

Tijdens het communistische regime in Afghanistan volgde u een officiersopleiding aan de militaire academie in Koboel. U behaalde uw diploma en ging aan de slag in het leger. Wanneer de taliban aan de macht kwamen in Afghanistan kon u, via een oud collega opnieuw aan de slag als militair. Samen met 20 andere oud-officieren verzorgde u de bewaking van het ministerie van defensie onder de taliban. U stond in voor de bewaking van de toegangspoorten en het fouilleren van bezoekers. Wanneer het talibanregime op zijn laatste benen liep werd het ook voor u heet onder de voeten. Omdat u een Tadzjiek was afkomstig uit een regio waar de 'Northern Alliance', de toenmalige vijand van de taliban, sterk stond werden uw werkgevers wantrouwig. U nam het zekere voor het onzekere en vluchtte naar Pakistan.

Wanneer u na drie maanden vanuit Pakistan terugkeerde naar Afghanistan was het taliban-regime gevallen. De nieuwe president Karzai had een algemene amnestie uitgesproken zodat u opnieuw aan de slag kon bij het leger. In 2005 volgde u gedurende drie maanden een verkorte officiersopleiding. Kort na deze training kon u aan de slag op een militaire basis bij de luchthaven van Kandahar. Als commandant van uw Tolay stond u in voor het transport van goederen en personeel van de luchthaven van Kandahar naar een basis in Helmand en voerde u het bevel over 120 soldaten. Tijdens uw werk in Kandahar werd u benaderd door de mullah van de basis. Hij sprak u aan in naam van M.S.R., de vroegere secretaris van de minister van defensie tijdens het taliban-regime, en wilde informatie over de transporten die u superviseerde. U weigerde dit. U ging te rade bij het hoofd van uw basis, hij nam u echter niet serieus aangezien de lokale mullah familie van hem was. Hierop verliet u de basis en trok u naar Kabul waar u een afspraak had met S.M.K., Chief of Operations van het Afghaanse leger. Ook K. wilde u niet geloven dus verliet u het leger en trok u naar uw geboortedorp Ishqabad in de provincie Parwan.

Ook in Ishqabad vond u geen rust. Van een bevriende landbouwer vernam u dat commandant M.S. (echte naam: A.R.) u uit de weg wilde ruimen. Deze commandant, met een verleden bij de Northern Alliance, vreesde immers dat u als ex-werknemer van de taliban voor onrust zou zorgen in de regio. Na een week zag u zich dan ook genoodzaakt om uw dorp te verlaten en richting Europa te trekken.

Op 28 januari 2008 vroeg u in België voor de eerste maal internationale bescherming aan. Omdat u bang was dat u geen kans zou maken op een erkenning als vluchteling omwille van het feit dat u in Afghanistan legerofficier was, besloot u over alles te liegen. U vroeg internationale bescherming aan onder een valse identiteit, namelijk A.G.S.Q., geboren in het dorp Shotol, en verzoon een verhaal waarbij uw beide broers zouden zijn vervolgd in het kader van een gemeenrechtelijk conflict. Uw eerste verzoek

werd op 19 mei 2008 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming. U ging hier tegen in beroep, maar op 18 september 2008 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS.

Uw tweede verzoek om internationale bescherming op 10 oktober 2008 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet in overweging genomen. U vertrok naar het Verenigd Koninkrijk. In het VK werd u door de autoriteiten tegengehouden en nadat u daar internationale bescherming had aangevraagd, dit maal onder de naam Z.T., werd u via de Dublinprocedure in januari 2009 teruggeleid naar België.

Vervolgens vroeg u in 2009 nog eens tien maal internationale bescherming aan in België (zij het opnieuw onder de naam A.G.S.Q.), waarbij u steeds verder bouwde op uw initiële asielrelaas. Deze verzoeken werden telkens niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In 2014 diende u een dertiende en een veertiende verzoek in. Beide verzoeken werden door het CGVS afgesloten met een beslissing tot niet inoverwegingname.

Op 1 juli 2014 diende u een vijftiende verzoek in onder de naam T.Z. en gaf aan dat al uw verklaringen in het kader van uw veertien voorgaande verzoeken vals waren. Omdat er geen geloof werd gehecht aan uw nieuwe verklaringen, nam het CGVS op 12 december 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming. Op 15 september 2015 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) deze beslissing van het CGVS (Arrestnummer: 152643).

Op 20 januari 2016 diende u een zestiende verzoek in. U verwees in uw zestiende verzoek opnieuw naar de asielmotieven die u in het kader van uw vijftiende verzoek had afgelegd, met name uw vrees voor een commandant uit uw streek en voor de taliban. Uw zestiende verzoek werd op 17 maart 2016 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot niet inoverwegingname. Uw beroep werd door de RvV verworpen op 29 augustus 2016.

Op 28 oktober 2016 diende u een zeventiende verzoek in, onder de naam Z.T.. In het kader van uw zeventiende verzoek haalde u aan sinds april 2016 te zijn bekeerd tot het protestantisme. U haalde aan wekelijks naar de kerk te gaan en er te helpen bij de voorbereidingen voor de mis. In september 2016 was u ook gestart met de voorbereidingen op uw doopsel vanaf april 2017. Omwille van uw bekering vreesde u, eens terug in Afghanistan, te worden gedood. U had uw moeder ingelicht die het contact sindsdien onmiddellijk heeft verbroken. Ter staving van uw bekering legde u in het kader van uw zeventiende verzoek een attest neer van de 'Antwerp International Protestant Church' en 26 folders van diezelfde kerk. Uw zeventiende verzoek werd op 20 december 2016 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot niet inoverwegingname. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd op 5 april 2017.

Op 20 april 2017 diende u een achttiende verzoek in, onder de naam A.G.S.Q. aka Z.T.. U vroeg een achttiende maal internationale bescherming aan omdat u gedoopt bent door de 'Antwerp International Protestant Church' op 16 april 2017 en sindsdien herboren bent. U haalt aan niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat er in de koran staat dat een moslim die een ander geloof aanneemt vermoord zal worden. Ter staving van uw doopsel legde u zeven foto's neer van uw doop, een usb met beelden van uw doop op en van een kerkceremonie, een uitnodiging voor uw doop en uw doopattest uitgegeven door de 'Antwerp International Protestant Church'. Uw achttiende verzoek werd op 16 mei 2017 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot niet inoverwegingname. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd op 14 december 2017.

Op 22 januari 2018 diende u een negentiende verzoek in, onder de naam A.G.S.Q.. U verwees ook naar uw echte naam, Z.T., die u ook reeds meermaals hebt aangehaald. In het kader van uw negentiende verzoek haalde u aan nog steeds geen contact meer te hebben met uw familie sinds uw bekering. U vreest gedood te worden in Afghanistan omwille van uw bekering. Ook haalde u aan dat er veel mensen het leven hebben gelaten in Afghanistan en dat u reeds acht jaar in behandeling bent bij een psycholoog en een psychiater. U legde geen documenten neer ter staving van uw negentiende verzoek. Uw negentiende verzoek werd op 8 maart 2018 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot niet inoverwegingname. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet België niet en diende op 17 april 2018 een twintigste verzoek om internationale bescherming in, opnieuw onder de naam A.G.S.Q.. In het kader van dit verzoek haalt u aan nog steeds niet naar Afghanistan terug te kunnen keren om de eerder aangehaalde motieven, met name uw vrees voor de taliban als uw vrees omwille van uw bekering. U benadrukt niet te zijn bekeerd om verblijfsdocumenten in België te verkrijgen. Ter staving van uw twintigste verzoek legt u een nota van uw advocaat neer en een attest van uw psycholoog waarin staat dat u reeds sinds 2009 in behandeling bent. Op 31 mei 2018 besliste het CGVS uw twintigste verzoek niet ontvankelijk. De RvV verwierp uw beroepsaanvraag op 16 januari 2019.

U verliet België niet en diende op 14 februari 2019 een eenentwintigste verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek haalt u aan nog steeds niet naar Afghanistan terug te kunnen keren om de eerder aangehaalde motieven. U vreest te worden gedood door de overheid of door de taliban. U haalt aan psychologische problemen te hebben en in behandeling te zijn. Omwille van deze problemen, zegt u, kan het zijn dat u in het verleden iets fout hebt gezegd. Ter staving van uw twintigste verzoek legt u een kopie van uw paspoort neer onder de naam A.G. S.Q., een nota van uw advocaat en een attest van uw psycholoog.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt in het kader van uw twintigste verzoek en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraagproces dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet, met name uw vrees voor de taliban en de overheid (verklaring volgend verzoek, d.d. 08/05/2019, vraag 18), moet worden beklemtoond dat u deze elementen reeds in het kader van vorige verzoeken heeft aangehaald en die reeds werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid of omdat er geen geloof werd gehecht aan uw diepgaande bekering tot het protestantisme, en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werden bevestigd. Het CGVS en de RvV oordeelden ook dat u er in de loop van uw talrijke verzoeken om internationale bescherming helemaal niet voor hebt teruggedeinsd om valse asielmotieven en valse bewijsstukken aan te brengen en zaken in te studeren om toch maar een verblijfsstatus te verkrijgen via de asielaanvraagprocedure. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter naar elementen verwijst die u reeds heeft aangehaald en die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd, wijzigt niets aan de voorgaande vaststellingen van het CGVS en de RvV en zijn op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde bevindingen.

In het kader van uw twintigste verzoek legt u een attest van uw psycholoog neer van 30 april 2019 waarin staat dat u reeds sinds 2009 in behandeling bent. Het attest verduidelijkt dat de symptomen van post-traumatische stress verminderd zijn en eerder geëvolueerd zijn naar een depressieve angsttoestand. Uw toestand, aldus het attest, verslechtert soms door een slaapstoornis. De reden hiervoor, volgens het attest, is de verslechtering van de algemene situatie in Afghanistan en de moeilijke levensomstandigheden in België en het feit dat u angstig bent gedood te worden bij terugkeer naar Afghanistan. Uw situatie in België heeft echter geen invloed op de beoordeling van uw vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan, die bovendien reeds in het kader van uw voorgaande verzoeken zowel het CGVS als de RvV reeds uitvoerig werd behandeld. Uw vrees om gedood te worden in Afghanistan kan het geloof in uw asielmotieven niet herstellen. Over de verslechtering van de algemene situatie in Afghanistan brengt u zelf geen elementen aan die de eerder gedane appreciatie van zowel het CGVS als de RvV in een ander daglicht stelt.

U en ook uw advocaat in zijn schrijven verwijzen naar het arrest van de RvV in het dossier van de heer I.. De RvV stelde reeds, in het kader van uw twintigste verzoek, naar aanleiding van de verwijzing van uw advocaat naar datzelfde arrest, terecht dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming." Uw advocaat benadrukt dat uw psychologische problemen mee in rekening moeten worden gebracht bij de beoordeling van uw persoonlijke omstandigheden in het kader van de subsidiaire bescherming. Vooreerst moet er op gewezen worden dat de u reeds uw mentale gezondheid aankaartte tijdens uw twintigste verzoek om internationale bescherming. Toen bracht u een medische

attest aan dat stelde dat u leidde aan een slaapstoornis, dat u emotioneel en fysiek uitgeput was, dat u donkere en zelfmoordgedachten had, dat u geïsoleerd was en iedereen wantrouwde, dat u bij momenten afwezig en vergeetachtig was en dat u het gevoel had gevolgd te worden en in levensgevaar te zijn. De RvV weerhield in haar arrest van 19 januari 2019 uw psychologische staat niet als een persoonlijke omstandigheid die uw kans om getroffen te worden in het kader van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet vergroot. In het attest dat u in uw huidig verzoek neerlegt worden dezelfde symptomen herhaald en wordt er aan toegevoegd dat uw post-traumatische symptomen afzwakken ten voordele van een depressieve en angstige gevoelens. De beschrijving van uw psychologische toestand in dit laatste attest ligt volledig in het verlengde van de psychologische problemen die het CGVS en de RvV in rekening brachten bij uw twintigste verzoek. In zijn brief vermeldt uw advocaat enkel dat er rekening gehouden moet worden met uw psychologische problemen en verwijst daarbij naar dezelfde elementen die hij aanbracht in uw twintigste verzoek. Hij verduidelijkt op geen enkele wijze hoe uw psychologische staat momenteel wel uw persoonlijke omstandigheden in het kader van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet zodanig beïnvloedt dat u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden. Bijgevolg moet er besloten worden dat dat zowel u als uw advocaat, ook in het kader van uw eenentwintigste verzoek, volledig nalaten bewijs te leveren dat u persoonlijk een verhoogd risico zou lopen slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Ook stelde de RvV reeds eerder vast dat uit uw medische documenten niet kan worden afgeleid dat uw mentale gezondheidstoestand u ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat uw mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van uw verzoeken zodat de door het CGVS en de RvV vastgestelde bedrieglijke en incoherente verklaringen in het kader van uw voorgaande verzoeken onverkort overeind blijven. Uw verklaring dat het “kan zijn” dat u in het verleden iets fout hebt gezegd omwille van deze mentale problemen (verklaring volgend verzoek, vraag 15) is dan ook onvoldoende ernstig en gemotiveerd om een ander licht te laten schijnen op de eerder genomen vaststellingen van het CGVS en de RvV.

Vervolgens dient over de overige door uw advocaat aangehaalde argumenten in zijn verslag opgemerkt te worden dat deze reeds allen uitvoerig werden behandeld door zowel het CGVS als de RvV in het kader van uw twintigste verzoek, zoals ook de foutieve verwijzing van uw advocaat naar uw plaats van herkomst in Afghanistan.

Dat u geïntegreerd zou zijn in België (verklaring volgend verzoek, vraag 18) heeft tot slot geen uitstaans met een vrees ten opzichte van Afghanistan. Een langdurig verblijf in België is an sich niet relevant voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of toekenning van subsidiaire bescherming, aldus de RvV in het kader van uw twintigste verzoek. Het gegeven dat u reeds meer dan 10 jaar in België verblijft is namelijk (mede) toe te schrijven en te wijten aan het feit dat u al eenentwintig keer om internationale bescherming verzocht en u pas bij uw vijftiende verzoek om internationale bescherming verklaarde dat al uw verklaringen in het kader van uw eerste veertien verzoeken om internationale bescherming vals waren, en zo ook de documenten ter staving van uw gelogen relaas neerlegde waarmee u op leugenachtige en bedrieglijke wijze de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden.

Inzake het door u neergelegde paspoort dient te worden opgemerkt dat u reeds in het kader van uw zeventiende verzoek zelf ook verklaarde dat dit paspoort, uitgegeven door de Afghaanse ambassade, gebaseerd is op basis van uw eigen valse verklaringen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag. 1, 71-77 en 89, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te

voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 224-228, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 131-134, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Parwan ruw geschat 660.000 inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 77 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Parwan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Parwan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Parwan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Zoals hierboven reeds uitvoerig beargumenteerd laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Parwan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een rapport van ECRE (stuk 3).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 5 november 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van juni 2019 en het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Per faxbericht brengt verzoeker op 19 november 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: een psychologisch attest van 30 september 2019 en een psychiatrisch attest van 9 november 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke

kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

2.3.2. Op 28 januari 2008 dient verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij voert aan dat hij wordt bedreigd in het kader van een gemeenrechtelijk conflict waarbij zijn beide broers betrokken zijn. Bij 's Raads arrest nr. 16051 van 18 september 2008 wordt verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat hij niet aannemelijk maakt dat hij internationale bescherming behoeft naar aanleiding van een gemeenrechtelijk conflict en omdat er in de stad Kabul geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens dient verzoeker in de periode 2008-2009 nog elf (volgende) verzoeken om internationale bescherming in waarbij hij telkens volhardt in de door hem in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming aangehaalde vluchtmotieven. Telkens nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, waartegen verzoeker geen enkele keer beroep aantekende bij de Raad waardoor deze beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken intussen definitief zijn geworden.

Op 20 februari 2014 en 5 mei 2014 dient verzoeker respectievelijk een dertiende en veertiende (volgend) verzoek om internationale bescherming in, waarbij hij volhardt in de vluchtmotieven die hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde. Op 24 maart 2014 respectievelijk 28 mei 2014 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag waartegen verzoeker geen beroep aantekende bij de Raad zodat deze beslissingen intussen definitief zijn geworden.

Op 1 juli 2014 dient verzoeker zijn vijftiende (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker stelt dat hij in het kader van al zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming leugenachtige verklaringen heeft afgelegd en valse documenten heeft voorgelegd. Hij voert aan dat hij als ex-werknemer van de taliban in Afghanistan wordt bedreigd door een commandant, alsook dat hij door de taliban wordt bedreigd. Bij 's Raads arrest nr. 152 643 van 16 september 2015 wordt verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem in het kader van zijn vijftiende verzoek om internationale bescherming voorgehouden nieuwe vluchtmotieven en omdat er in de provincie Parwan geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op 20 januari 2016 dient verzoeker zijn zestiende (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardt in de vluchtmotieven die hij in het kader van zijn vijftiende (volgend) verzoek om internationale bescherming aanhaalde. Op 17 maart 2016 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het beroep tegen deze beslissing werd bij 's Raads arrest nr. 173 642 van 29 augustus 2016 verworpen.

Op 28 oktober 2016 dient verzoeker zijn zeventiende (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij voert aan dat hij zich bekeerde tot het protestantisme. Op 20 december 2016 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het beroep tegen deze beslissing werd bij 's Raads arrest nr. 185 140 van 5 april 2017 verworpen.

Op 20 april 2017 dient verzoeker zijn achttiende (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker volhardt in zijn in het kader van zijn zeventiende (volgend) verzoek om internationale bescherming aangehaalde bekering tot het protestantisme en legt een aantal bijkomende documenten voor. Op 16 mei 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het beroep tegen deze beslissing werd bij 's Raads arrest nr. 196 585 van 14 december 2017 verworpen.

Op 22 januari 2018 dient verzoeker zijn negentiende (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker volhardt in zijn in het kader van zijn zeventiende (volgend) verzoek om internationale bescherming aangehaalde bekering tot het protestantisme en hij wijst erop dat hij reeds meerdere jaren in behandeling is bij een psycholoog en een psychiater. Op 8 maart 2018 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker tekende geen beroep aan bij de Raad, zodat deze beslissing intussen definitief is geworden.

Op 17 april 2018 dient verzoeker zijn twintigste (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker volhardt in de vluchtmotieven die hij in het kader van zijn vijftiende (volgend) en zeventiende (volgend) verzoek om internationale bescherming aanhaalde (vrees voor een commandant en de taliban en vrees omwille van zijn bekering tot het protestantisme). Op 31 mei 2018 nam de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Het beroep tegen deze beslissing werd bij 's Raads arrest nr. 215 247 van 16 januari 2019 verworpen.

Op 14 februari 2019 dient verzoeker onderhavig, eenentwintigste (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker volhardt in de vluchtmotieven die hij in het kader van zijn vijftiende (volgend) en zeventiende (volgend) verzoek om internationale bescherming aanhaalde (vrees voor een commandant en de taliban en vrees omwille van zijn bekering tot het protestantisme). Hij wijst ook nogmaals op zijn psychologische problemen waardoor hij in het verleden mogelijkerwijze iets fout heeft gezegd. Hij legt een kopie van zijn paspoort neer, alsook een nota van zijn advocaat en een psychologisch attest (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet besluit de commissaris-generaal tot de onontvankelijkheid van verzoekers eenentwintigste (volgend) verzoek om internationale bescherming omdat verzoeker geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.3. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

2.3.5. Wat betreft verzoekers verklaringen in het kader van onderhavig, eenentwintigste (volgend) verzoek om internationale bescherming met betrekking tot zijn vluchtmotieven, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat deze volledig in lijn liggen met zijn eerdere verklaringen dienaangaande, die reeds door zowel de commissaris-generaal als door de Raad ongeloofwaardig werden bevonden; het louter volharden in deze vluchtmotieven kan de geloofwaardigheid ervan niet herstellen:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt in het kader van uw twintigste verzoek en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet, met name uw vrees voor de taliban en de overheid (verklaring volgend verzoek, d.d. 08/05/2019, vraag 18), moet worden beklemtoond dat u deze elementen reeds in het kader van vorige verzoeken heeft aangehaald en die reeds werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid of omdat er geen geloof werd gehecht aan uw diepgaande bekering tot het protestantisme, en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werden bevestigd. Het CGVS en de RvV oordeelden ook dat u er in de loop van uw talrijke verzoeken om internationale bescherming helemaal niet voor hebt teruggedeinsd om valse asielmotieven en valse bewijsstukken aan te brengen en zaken in te studeren om toch maar een verblijfsstatus te verkrijgen via de asielprocedure. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter naar elementen verwijst die u reeds heeft aangehaald en die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd, wijzigt niets aan de voorgaande vaststellingen van het CGVS en de RvV en zijn op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde bevindingen.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat hij binnen de Afghaanse gemeenschap intussen gekend is als een bekeerde persoon en dat deze bekendheid op zich een nieuw element uitmaakt, dient erop gewezen dat verzoeker reeds in het kader van zijn zeventiende (volgend) verzoek om internationale bescherming verklaarde dat hij zijn moeder inlichtte over zijn beweerde bekering tot het protestantisme. Als dusdanig vormt deze bekendheid geenszins een nieuw element. Bovendien bouwt dit element eveneens voort op verzoekers beweerde bekering tot het protestantisme, hetgeen op zich reeds ongeloofwaardig werd bevonden door zowel de commissaris-generaal als door de Raad in het kader van verzoekers voorgaande verzoeken om internationale bescherming. Het louter voortbouwen op een reeds ongeloofwaardig bevonden relaas, kan de geloofwaardigheid van dit relaas niet herstellen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift bovendien stelt als volgt:

“Verzoeker kan dit begrijpen dat in het verleden geen geloof gehecht werd aan zijn bekering gezien het recente karakter van deze bekering.

Verzoeker begrijpt niet waarom men nog steeds geen geloof hecht aan deze bekering, nu verzoeker in al die jaren als een bekeerde Christen leeft. Verzoeker is nu gekend in zijn gemeenschap als iemand die bekeerd is.

Het is niet correct om de oprechtheid tot bekering van iemand voorgoed in twijfel te trekken.

Men moet kijken of iemand voor een lange periode als een Christen woont en als hij ook gekend is in zijn gemeenschap als iemand die bekeerd is.

Verweerster hechtte in het verleden ook geen geloof aan de oprechtheid van de bekering van de Iraanse asielzoekers.

De raadsman van verzoeker had meerdere cliënten van de Iraanse origine die tot 2 a 3 jaar geleden afgewezen werden omdat men geen geloof hechtte aan de oprechtheid van bekering.

Dit jaar is de situatie anders. Deze cliënten werden allemaal erkend als vluchteling!!!

De logica zal zeggen: eens twijfel dan altijd twijfel over de oprechtheid.

Maar de handelingswijze van verweerster heeft zelf laten zien dat het niet altijd het geval is.”,

dient vastgesteld dat dit verweer inhoudelijk volledig overeenstemt met het verweer dat verzoeker voerde in het kader van zijn beroepsprocedure inzake zijn twintigste (volgend) verzoek om internationale bescherming. Verzoeker kan middels onderhavig verzoekschrift evenwel geen rechtsmiddelen aanwenden tegen de beoordeling die door de commissaris-generaal en door de Raad werden gemaakt in het kader van zijn twintigste (volgend) verzoek om internationale bescherming. Het louter nogmaals aanwenden van dit verweer in onderhavig verzoekschrift doet dan ook geenszins afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing, laat staan aan de motivering in het kader van verzoekers voorgaande verzoeken om internationale bescherming.

Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Als dusdanig blijft de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering onverminderd overeind.

2.3.6. Met betrekking tot verzoekers psychologische problemen motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat reeds in het kader van verzoekers voorgaande verzoeken om internationale bescherming door zowel de commissaris-generaal als door de Raad werd vastgesteld dat deze psychologische problemen geenszins een afdoende verschooning vormen voor het afleggen van leugenachtige verklaringen, alsook dat het in het kader van onderhavig, eenentwintigste (volgend) verzoek om internationale bescherming voorgelegde psychologisch attest (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) in dezelfde lijn ligt van het attest dat in het kader van verzoekers twintigste (volgend) verzoek om internationale bescherming werd voorgelegd en als zodanig op de beoordeling van zowel de commissaris-generaal als de Raad inzake verzoekers psychologische problemen geen ander licht werpt:

“In het kader van uw twintigste verzoek legt u een attest van uw psycholoog neer van 30 april 2019 waarin staat dat u reeds sinds 2009 in behandeling bent. Het attest verduidelijkt dat de symptomen van post-traumatische stress verminderd zijn en eerder geëvolueerd zijn naar een depressieve angsttoestand. Uw toestand, aldus het attest, verslechtert soms door een slaapstoornis. De reden hiervoor, volgens het attest, is de verslechtering van de algemene situatie in Afghanistan en de moeilijke levensomstandigheden in België en het feit dat u angstig bent gedood te worden bij terugkeer naar Afghanistan. Uw situatie in België heeft echter geen invloed op de beoordeling van uw vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan, die bovendien reeds in het kader van uw voorgaande verzoeken zowel het CGVS als de RvV reeds uitvoerig werd behandeld. Uw vrees om gedood te worden in Afghanistan kan het geloof in uw asielmotieven niet herstellen. Over de verslechtering van de algemene situatie in Afghanistan brengt u zelf geen elementen aan die de eerder gedane appreciatie van zowel het CGVS als de RvV in een ander daglicht stelt.”

en:

“Ook stelde de RvV reeds eerder vast dat uit uw medische documenten niet kan worden afgeleid dat uw mentale gezondheidstoestand u ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat uw mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van uw verzoeken zodat de door het CGVS en de RvV vastgestelde bedrieglijke en incoherente verklaringen in het kader van uw voorgaande verzoeken onverkort overeind blijven. Uw verklaring dat het “kan zijn” dat u in het verleden iets fout hebt gezegd omwille van deze mentale problemen (verklaring volgend verzoek, vraag 15) is dan ook onvoldoende ernstig en gemotiveerd om een ander licht te laten schijnen op de eerder genomen vaststellingen van het CGVS en de RvV.”

In zijn verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan te herhalen dat hij in het verleden leugenachtige verklaringen aflegde omwille van zijn psychologische problemen en dat hij reeds meerdere jaren in België in behandeling is bij psychologen en psychiaters. Het louter herhalen van en volharden in reeds afgelegde verklaringen kan echter niet de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing aangaande deze verklaringen *in concreto* weerleggen.

De Raad merkt bovendien op dat hij in zijn arrest nr. 152 643 van 16 september 2015 in het kader van verzoekers vijftiende (volgend) verzoek om internationale bescherming met betrekking tot verzoekers psychologische problemen reeds oordeelde als volgt:

“[...] Dat zijn houding tijdens zijn vorige asielaanvragen te wijten is aan zijn mentale toestand, kan in het geheel niet aanvaard worden. Indien verzoeker reeds vijf jaar in behandeling is bij verschillende psychologen en psychiaters, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker tijdens zijn vorige veertien asielaanvragen hiervan melding maakte, quod non in casu. Daarenboven verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS dat zijn leugens tijdens zijn vorige asielaanvragen waren ingegeven door advies van andere Afghanen onderweg, dan wel van de smokkelaar (gehoorverslag CGVS 22 augustus 2014, p. 3 en gehoorverslag CGVS 27 november 2014, p. 4-6). Dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift een derde, andere verklaring aanvoert voor het feit dat hij tijdens zijn veertien vorige asielaanvragen heeft gelogen, doet dan ook eens te meer en in zeer ernstige mate compleet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid en aan de ernst en de geloofwaardigheid van het in het kader van onderhavige, vijftiende asielaanvraag ingeroepen asielrelaas. [...]”

Ook in zijn arrest nr. 215 247 van 16 januari 2019 in het kader van verzoekers twintigste (volgend) verzoek om internationale bescherming sprak de Raad zich als volgt uit met betrekking tot verzoekers psychologische problemen:

“Waar verzoekende partij, verwijzende naar rechtspraak van de Raad, aanvoert dat rekening dient gehouden te worden met haar mentale situatie bij de beoordeling van haar vrees voor vervolging, stelt de Raad vast dat hier wel degelijk en afdoende rekening mee werd gehouden.

Zo wordt in de bestreden beslissing in dit verband op goede grond het volgende vastgesteld:

“In het kader van uw twintigste verzoek legt u een attest van uw psycholoog neer waarin staat dat u reeds sinds 2009 in behandeling bent. Inzake uw verwijzing naar uw psychologische problemen moet worden opgemerkt dat u deze reeds heeft aangehaald in het kader van uw voorgaande verzoeken. Zo verwees de RvV op 14 december 2017 in het kader van uw achttiende verzoek nog naar haar arrest nr. 152 643 van 16 september 2015, naar aanleiding van uw vijftiende verzoek, dat de door u aangehaalde en geattesteerde medische problemen op geen enkele wijze de door u aangehaalde vervolgingsfeiten kunnen staven. Een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn of haar geestelijke gezondheid bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan, oordeelde de RvV. Een dergelijk attest geeft dan ook geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en is dan ook niet van dien aard dat die de vaststellingen van de Commissaris-generaal kunnen weerleggen. Het feit dat u kampt met psychische problemen wordt op zich niet betwist. Er dient te worden opgemerkt dat deze psychische problemen geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Medische en/of economische problemen op zich ressorteren niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980.” Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

Verzoekende partij gaat bovendien niet in op, minstens ontkracht, noch weerlegt zij de grond in de beschikking van 19 oktober 2018 waar in dit verband wordt overwogen:

“Waar verzoeker ter verklaring van zijn leugenachtige en incoherente verklaringen die hij in het verleden heeft afgelegd wijst op zijn psychologische problemen zoals blijkt uit het medisch attest van 7 mei 2018, stelt de Raad vast dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker hem ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoeken zodat de vastgestelde bedrieglijke en incoherente verklaringen onverkort overeind blijven. Bovendien blijkt uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken evenals uit de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad wijst dienaangaande op hetgeen in het kader van zijn vijftiende verzoek bij 's Raads arrest nr. 152 643 van 16 september 2015 werd vastgesteld: “(...) Waar uw vertrouwenspersoon, J.V.C., aan het einde van uw tweede gehoor bij het CGVS opmerkte dat uw medicatie ook het geheugen beïnvloedt (Gehoor CGVS 0810580M 27/11/2014, p. 30) moet worden opgemerkt dat deze bewering de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden in uw verklaringen allerminst kan verklaren. Tot slot moet worden opgemerkt dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag twee maal en in totaal gedurende bijna acht uur werd gehoord door het CGVS en dat u daarbij steeds een rustige en stabiele indruk gaf en helder en lucide antwoordde op de gestelde vragen.(...)” Van verzoeker mag dan ook verwacht worden dat hij tijdens de procedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn relaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.”

Verzoeker slaagt er dan ook allerminst in om op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering een ander licht te werpen. Als dusdanig blijft deze motivering onverminderd overeind.

Het bij aanvullende nota bijbrengen van een bijkomend psychologisch en psychiatrisch attest (rechtsplegingsdossier, stuk 11), vermag op zich evenmin een ander licht te werpen op de voorgaande beoordelingen van verzoekers mentale problemen. In zoverre het psychologisch attest van 30 september 2019 bevestigt dat verzoeker op aanraden van derden leugenachtige verklaringen had afgelegd en verwijst naar verzoekers eigenlijke relaas dient te worden benadrukt dat dergelijke psychologische rapporten geen sluitend bewijs vormen voor de oorzaak en omstandigheden van de vastgestelde psychologische problemen. Het psychologisch rapport verwijst naar verzoekers eigen verklaringen, die in bovenstaande vaststellingen niet geloofwaardig worden bevonden. De vaststelling dat het psychologisch rapport verwijst naar verzoekers eigen verklaringen impliceert niet dat hieruit een causaal verband met verzoekers vluchtmotieven kan worden afgeleid, noch is dit rapport een bewijs van de waarachtigheid van de beweerde feiten en de daaruit volgende vervolging. Het medisch attest van de arts-psychiater van 9 november 2019 bevestigt enkel dat verzoeker sedert september 2009 in behandeling bij de dienst is en dat zijn psychologische toestand een psychiatrische opvolging en aangepaste medicatie rechtvaardigt. De attesten zijn bijgevolg niet van aard afbreuk te doen aan het reeds vastgestelde met betrekking tot verzoekers psychologische problemen.

2.3.7. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers psychologische problemen niet kunnen worden beschouwd als persoonlijke omstandigheden die in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verzoekers kans om te worden geraakt door het geweld in zijn regio van herkomst zouden vergroten:

“U en ook uw advocaat in zijn schrijven verwijzen naar het arrest van de RvV in het dossier van de heer I.. De RvV stelde reeds, in het kader van uw twintigste verzoek, naar aanleiding van de verwijzing van uw advocaat naar datzelfde arrest, terecht dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.” Uw advocaat benadrukt dat uw psychologische problemen mee in rekening moeten worden gebracht bij de beoordeling van uw persoonlijke omstandigheden in het kader van de subsidiaire bescherming. Vooreerst moet er op gewezen worden dat de u reeds uw mentale gezondheid aankaarte tijdens uw twintigste verzoek om internationale bescherming. Toen bracht u een medische attest aan dat stelde dat u leidde aan een slaapstoornis, dat u emotioneel en fysiek uitgeput was, dat u donkere en zelfmoordgedachten had, dat u geïsoleerd was en iedereen wantrouwde, dat u bij momenten afwezig en vergeetachtig was en dat u het gevoel had gevolgd te worden en in levensgevaar te zijn. De RvV weerhield in haar arrest van 19 januari 2019 uw psychologische staat niet als een persoonlijke omstandigheid die uw kans om getroffen te worden in het kader van artikel 48/4 § 2 c van

de Vreemdelingenwet vergroot. In het attest dat u in uw huidig verzoek neerlegt worden dezelfde symptomen herhaald en wordt er aan toegevoegd dat uw post-traumatische symptomen afzwakken ten voordele van een depressieve en angstige gevoelens. De beschrijving van uw psychologische toestand in dit laatste attest ligt volledig in het verlengde van de psychologische problemen die het CGVS en de RvV in rekening brachten bij uw twintigste verzoek. In zijn brief vermeldt uw advocaat enkel dat er rekening gehouden moet worden met uw psychologische problemen en verwijst daarbij naar dezelfde elementen die hij aanbracht in uw twintigste verzoek. Hij verduidelijkt op geen enkele wijze hoe uw psychologische staat momenteel wel uw persoonlijke omstandigheden in het kader van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet zodanig beïnvloedt dat u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden. Bijgevolg moet er besloten worden dat dat zowel u als uw advocaat, ook in het kader van uw eenentwintigste verzoek, volledig nalaten bewijs te leveren dat u persoonlijk een verhoogd risico zou lopen slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift aanvoert dat zijn psychologische problemen als persoonlijke omstandigheden in aanmerking dienen te worden genomen in het licht van artikel 48/4, § 2, **b)** van de Vreemdelingenwet, kan hij geenszins worden bijgetreden. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas, waaronder de aangehaalde psychologische problemen, teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In zijn arrest nr. 215 247 van 16 januari 2019 oordeelde de Raad in het kader van verzoekers twintigste (volgend) verzoek om internationale bescherming bovendien als volgt:

“In zoverre verzoeker onder verwijzing naar het arrest “Elgafaji” aanvoert dat hij het risico loopt slachtoffer te worden van ernstige schade, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten.

Verzoeker kan zich aldus niet dienstig beroepen op het arrest “Elgafaji”, waar het HvJ oordeelde dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.”.

De in het verzoekschrift gedane verwijzingen naar en rapporten aangaande de veiligheidssituatie in Kabul en Herat, kunnen te dezen niet nuttig worden aangevoerd daar, gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, zoals ook in het verleden gemotiveerd in het kader van zijn voorgaande verzoeken, de veiligheidssituatie in het district Jabal Saraj in de provincie Parwan dient te worden beoordeeld. Verzoeker brengt derhalve geen elementen bij die de eerder gedane appreciatie van zowel de commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangaande de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst in een ander daglicht stelt.”

Verzoeker slaagt er dan ook geenszins in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering te weerleggen. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.3.8. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de overige door zijn raadsman aangehaalde argumenten, verzoekers integratie in België en zijn paspoort reeds in het kader van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld:

“Vervolgens dient over de overige door uw advocaat aangehaalde argumenten in zijn verslag opgemerkt te worden dat deze reeds allen uitvoerig werden behandeld door zowel het CGVS als de RvV in het kader van uw twintigste verzoek, zoals ook de foutieve verwijzing van uw advocaat naar uw plaats van herkomst in Afghanistan.

Dat u geïntegreerd zou zijn in België (verklaring volgend verzoek, vraag 18) heeft tot slot geen uitstaans met een vrees ten opzichte van Afghanistan. Een langdurig verblijf in België is an sich niet relevant voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of toekenning van subsidiaire bescherming, aldus de RvV in het kader van uw twintigste verzoek. Het gegeven dat u reeds meer dan 10 jaar in België verblijft is namelijk (mede) toe te schrijven en te wijten aan het feit dat u al eenentwintig keer om internationale bescherming verzocht en u pas bij uw vijftiende verzoek om internationale bescherming verklaarde dat al uw verklaringen in het kader van uw eerste veertien verzoeken om internationale bescherming vals waren, en zo ook de documenten ter staving van uw gelogen relaas neerlegde waarmee u op leugenachtige en bedrieglijke wijze de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden.

Inzake het door u neergelegde paspoort dient te worden opgemerkt dat u reeds in het kader van uw zeventiende verzoek zelf ook verklaarde dat dit paspoort, uitgegeven door de Afghaanse ambassade, gebaseerd is op basis van uw eigen valse verklaringen."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *"Twintig asielaanvragen en een verblijf in België sinds januari 2008: Als hij niet in aanmerking komt voor de sub beschermingsstatus wie dan wel????",* dient erop gewezen dat het louter indienen van ruim twintig verzoeken om internationale bescherming en een verblijf in Europa gedurende ruim elf jaar op zich op geen enkele wijze *in concreto* een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen, en evenmin van aard zijn om op de beoordelingen in het kader van onderhavig en van voorgaande verzoeken om internationale bescherming een ander licht te werpen.

2.3.9. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) terecht als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019.

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die

terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient **in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan te worden beoordeeld.**

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Parwan ruw geschat 710.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 41 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Parwan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

De door verzoeker aangehaalde informatie in (p. 7-10) en bij (stuk 3) zijn verzoekschrift heeft geen betrekking op de veiligheidssituatie in de provincie Parwan en werpt dan ook geen ander licht op de hiervoor geciteerde analyse.

2.3.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoeker in het kader van onderhavig, eenentwintigste (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER